

Skrz plechovou korouhev s napojenou trubkou
Proudí vzduch s náladou tichou i prudkou.
Cestuje myšlénka, duše prý jakbysmet
Jako když veršotep prohodí slovosled.
Takové bloudění konce tak nebeře
Ani když pacient podlehne tubeře.
Šmejdivý vítr zná pověstí bezpočet
Jediné schází nám - trochu mu rozumět:

Ahháá!
V aiolských harfách něco se chichotá:
To klempíři větru ústa dali
Aby nám zazpíval: "já jsem nicota"
Tak jako cynik přiožralý.

Poselstvím komína černé jsou piliny
Dunění hromu i zurčení bystřiny.
Bouře když odezní, chrliče vyzvrací
Ze střechy hořký déšť včerejších kremací.
Kouřové částičky do strun pak dují
Vibrace nemocné vyluzují.
Jedna chce zabručet, ta druhá skřehotat
Třetí jen zakvílet nad tíhou života:

Ahháá!
V aiolských harfách zní hlasy předků
V nadbožské výši pak chvěje se tón
Ke hrůze dětem a pro srandu dědkům
Vyhrává zpuchřelý aetherophon.

Interpret, jenž nemá smyčec ani ruku
Přec mistrem je čarodějných zvuků.
Bez libretta, partitury - o to víc
Autorem je podmanivých komposic.
Šifrované lamento kdys větru svěžené
Rozluštit umějí jen bytosti zelené.
Nasluchají pobaveně za nebeskou bání
Jejich mocným chapadlům se lidstvo neubrání.

Ahháá!
V aiolských harfách něco se chichotá
To z brčka co pavouk v úkrytu zamotá
Stává se struna, co znovu vše rozkmitá:
Kolébky, urny i nozdry kojota.